

כז:

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י פ"ו מהל' מעילה
הל"ן:
גו ב מ"י פ"ו מהלכות
פ"ו הל' י טושיע י"ד
טו קנב מע"ף א'
ז ג ד מ"י פ"ט מהל'
פטול מתקדשין הלכה
ז'
ה [מ"י פ"ב מהל' ממדיו
הל' טו]:

רבינו הגאון

ורבנן מכלל דשור אפילו
כשאבוקה כנגדו. אי הכי
עצי איסור לרבנן היכי
משכחת לה. ושניין
בירושלם. אפ"ר ש' כגון זה אסרה
תורה. לכו מיעה רמי בר
חנא מר סהרא תנור
שורפך בעצי הקדש ואפת
בו פת ל"ה המזרח מהו.
ואיל הפת אסורה. ומה בין
עצי הקדש לעצי ערלה.
אמר רבא מיטע דערלה
כטלה במאחיס. והקדש
אפילו באלף לא בטיל.
קשיא ליה לרבא והא
ק"ל כי המסקי בעצי
הקדש טעל. וכוון הדעל
נפקי להו העצים לחולין
הפת אמאי אסורה. ומשני
רב פפא בעצי הקדש
שאמרנו במאי עסקינן.
כגון שהקדשים בחרת
שלמים וכו' יורה רמי
בקרשין מיב הקדש
כשונג מתחיל במזיד אינו
מתחיל. במזיד מאי טעמא
אינו מתחיל משום דלאו
בר מעילה הוא. הכא נמי
בעצי הקדש המוקדשים
בחרת שלמים. כיון
דשלמים לאו בני מעילה
נינהו לא נפקי לחולין.
ומסקיין וכל היכי דעל
המסקי נפקי לחולין.
והתייא כל הנשרפין אפרין
מותר חזין מעצי אסורה
ואפר הקדש דלעיל
אסור. ואי אסרת מעל
המסקי נפקי לחולין אמאי
אסור. ושניין כגון שנפלה
דליקה מאילה. ודליבא
איניש דלימנול. לפיכך
תניא אפר הקדש לעיל
לאו בני מעילה אפר אי
דקמי אפר הקדש לעיל
אסור. כגון תרומת הרשין
שטענין גזירה. ושמועתי זו
תרומת הרשין שהוא טעון
גזירה בסוף תמיד.
כדתיא ושמו אצל
המזבח. ושמו בחרת ושמו
כלו ושמו שלא יפיר. ר' יודה
אמר אין ביעור
חמין אלא שריפה. תניא
אמר ר' יודה אין ביעור
חמין ללא שריפה. והדין
נותן ומה נותר שאינו בכל
יראה ובכל ימצא וכו' ער

כל שעה פרק שני פסחים

מכלל דרבנן שרו כשאבוקה כנגדו. ואם תאמר לרבנן הוילן
ובצבוקה כנגדו חשיב כמו שלהבת צלה מן הגמלים מאי
פריך בסוף לולב הגזול (סוכה ט). ובהגזל עמיס (ב"ק ק"א): והא ליכא
עמיס דמשחן שהגזלן וביעורן שיה
הן ככר במקום השלהבת ויש לומר
משום (א) שיעור מה לא חשיב הנאה
אחר ביעורן לענין שביעית שהרי
נאכלה דמינה ילפינן התם ליכא
לגמרי הנאה וביעורן שיה ולא
ממעטינן אלא שאר עמיס שאין
הגזלן אלא אחר שגשעו גמלים לגמרי
ולרבי עמיס דלא משחן נמי הוה ליה
למיסקר לדלידיה כשאבוקה כנגדו
הגזלן וביעורן שיה וליכא למימר
הוילן ורוב הנאה אחר ביעור אית לן
למימר דלא אסרה תורה צהן אכל
מימה למאן דלמחר לוחשת לרבי
אסוריס אמאי לא אסר בכל עמיס
כשביעית שהרי הגזלן וביעורן שיה
הוילן ולא חשיב להו מצוערות כשהן
לוחשות דבחזון הו עיקר הנאה:
הקדש אפי' באף לא בטיל.

מכלל דרבנן דפליגי עליה שרו אפי' כשאבוקה
כנגדו אלא עציס דאיסורא לרבנן היכי משכחת
להו א"ר אמי בר חמא כשאבוקה כנגדו מוניה
רמי בר חמא מרב סהרא תנור שהסיקו בעצי
הקדש ואפה בו הפת אסורה ומה בין זו לערלה
מאי א"ל הפת אסורה ומה בין זו לערלה
אמר רבא הכי השתא ערלה בטילה במאחיס
הקדש אפילו באלף לא בטיל אלא אמר רבא
אי קשיא ליה הא קשיא והלא מעל המסקי
ובל היכא ד'דמעל המסקי נפקו להו לחולין
אמר רב פפא הכא בעצי שלמים עסקינן
ואליבא דר' יהודה דאמר הקדש בשונג מתחיל
במזיד אינו מתחיל במזיד מאי טעמא לא
כיון דלאו בר מעילה הוא לא נפיק לחולין
שלמים נמי כיון דלאו בר מעילה נינהו לא
נפקא לחולין וכל היכא דמעל המסקי נפקי
לחולין והא כ' הנשרפין אפרין מותר
חזין מעצי אסורה יואפר הקדש לעולם אסור
אמר רמי בר חמא כגון שנפלה דליקה מאילה
בעצי הקדש דליבא איניש דנמעול רב שמעי'
אמר דבאותן שטעונין גזירה ד'רתגיל ושמו
הבגחת ושמו כולו ושמו שלא יפיר: ר' יהודה
אומר אין ביעור וכו': תניא א"ר יהודה אין
ביעור חמין אלא שריפה והדין נותן ומה נותר
שאינו בכל יראה ובל ימצא טעון שריפה חמין
שישנו בכל יראה ובל ימצא לא כל שכן
שטעון שריפה אמרו לו כ' דין שאתה דן
תחלתו להחמיר וסופו להקל אינו דין לא מצא
עצים לשורפו יהא יושב ובטל והתורה אמרה
יתשביתו שאור מבתיכם בכל דבר שאתה
יכול להשביתו חזר ר' יהודה ודנו דין אחר
נותן אסור באכילה וחמין אסור באכילה מה
נותן בשריפה אף חמין בשריפה אמרו לו
גבילה תוכיח שאסורה באכילה ואינה טעונה
שריפה אמר להן הפרש נותר אסור באכילה
ובהנאה וחמין אסור באכילה ובהנאה מה
נותן טעון שריפה אף חמין טעון שריפה אמרו
לו שור הנסקל יוכיח שאסור באכילה
ובהנאה ואינו טעון שריפה אמר להן הפרש
נותן אסור באכילה ובהנאה וענוש כרת
וחמין אסור באכילה ובהנאה וענוש כרת
מה נותר בשריפה אף חמין בשריפה
אמרו לו חלבו של שור הנסקל יוכיח שאסור
באכילה ובהנאה וענוש כרת ואין טעון שריפה

הקדש דבר שיש לו ממירין הוא
ע"י מילול ומטעם זה אין דינו להיות
נעל אפילו בצבוקה קל אפילו מדרבנן
כדאמרין כריש צילה (דף ד):
בעצי שלמים. ה"מ לאוקמי
בעצי הקדש ובמזיד
ואליבא דרבי יהודה אלא דלאו
אורחא דמלחא לעבור צמיד:
ורבינוהו כ' הנשרפין וכו'.
ה"מ לאוקמי בעצי

שלמים חזין מעצי אסורה
מינה לרבי' מיהא קענדת
גוליס ששכחנה מאליה דשריא
כדאמרין כפרק כל הללמיס (ע"ז
מ"א): ואין לומר דהכא מיירי כשאסרה
של כסוף כדאמרין (ד' ל"ג). מפרש
דלהכי לא עריב ומי אפר הקדש
ואסירה לעולם אסורין משום דאסירה
יש לה הימר אם אסירה ע"ג דבעלה:
אין ביעור חמין אלא שריפה.
נראה דהלכה כרבי יהודה

דסתם לן חמא כותיה כפרק כמ"ח
דמזורה (ד' ל"ג): וא"ת א"כ צהא
דלמחר א"ר יהודה סוכה אינה נוהגת
אלא כצרכע מינין שכללנז יהא נמי
הלכה כמותו דהתם נמי לא פליגי
רבנן אלא מטעם דכל דין שתחלתו
להחמיר וסופו להקל (טו) אין דין
כצ"ק דסוכה (ד' י"א). סתם לן חמא
כרבנן דקמייהו הלכה עליה את הגפן
זאת הדלעת אם כשירה ו"ל

דהכא קיימא לן כרבי יהודה משום
דין אחר דליף צמה מיניו אף על
ואתם תליי יוכיחו ושתיק מ"מ לדין
כסירה לן כרבנן דאמרין
חטאת ואשכ כשריפה וליכא חוטאת
חמין בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל
(ד' ל"ג). הנותן בשריפה אף
ואין דבר אחר כשריפה היכי יליף רבי
יהודה חמין שריפה אלא שריפה
מנותן ומירך רש"י דית לן למעוטי
מנותן אלא שריפה אלא שריפה
חמין דדמי לנותן ככרת ובכל חומירו
לא ממעטינן וא"ת לעיל דמי
ליף שאר אסורין באש אינו טעון שריפה
חלבו של שור הנסקל יוכיח.

הקדש דבר שיש לו ממירין הוא
ע"י מילול ומטעם זה אין דינו להיות
נעל אפילו בצבוקה קל אפילו מדרבנן
כדאמרין כריש צילה (דף ד):
בעצי שלמים. ה"מ לאוקמי
בעצי הקדש ובמזיד
ואליבא דרבי יהודה אלא דלאו
אורחא דמלחא לעבור צמיד:
ורבינוהו כ' הנשרפין וכו'.
ה"מ לאוקמי בעצי

שלמים חזין מעצי אסורה
מינה לרבי' מיהא קענדת
גוליס ששכחנה מאליה דשריא
כדאמרין כפרק כל הללמיס (ע"ז
מ"א): ואין לומר דהכא מיירי כשאסרה
של כסוף כדאמרין (ד' ל"ג). מפרש
דלהכי לא עריב ומי אפר הקדש
ואסירה לעולם אסורין משום דאסירה
יש לה הימר אם אסירה ע"ג דבעלה:
אין ביעור חמין אלא שריפה.
נראה דהלכה כרבי יהודה

דסתם לן חמא כותיה כפרק כמ"ח
דמזורה (ד' ל"ג): וא"ת א"כ צהא
דלמחר א"ר יהודה סוכה אינה נוהגת
אלא כצרכע מינין שכללנז יהא נמי
הלכה כמותו דהתם נמי לא פליגי
רבנן אלא מטעם דכל דין שתחלתו
להחמיר וסופו להקל (טו) אין דין
כצ"ק דסוכה (ד' י"א). סתם לן חמא
כרבנן דקמייהו הלכה עליה את הגפן
זאת הדלעת אם כשירה ו"ל

דהכא קיימא לן כרבי יהודה משום
דין אחר דליף צמה מיניו אף על
ואתם תליי יוכיחו ושתיק מ"מ לדין
כסירה לן כרבנן דאמרין
חטאת ואשכ כשריפה וליכא חוטאת
חמין בשריפה. וא"ת למאן דדריש לעיל
(ד' ל"ג). הנותן בשריפה אף
ואין דבר אחר כשריפה היכי יליף רבי
יהודה חמין שריפה אלא שריפה
מנותן ומירך רש"י דית לן למעוטי
מנותן אלא שריפה אלא שריפה
חמין דדמי לנותן ככרת ובכל חומירו
לא ממעטינן וא"ת לעיל דמי
ליף שאר אסורין באש אינו טעון שריפה
חלבו של שור הנסקל יוכיח.

מסורת הש"ס

6 [ענין מה תמ' ר"ה
כ"ג. (3) מסורה ל"ז. (4) סס
לפני כו. וי"ש. (7) געיל
ה: י: פל. חמיר ל"ד.
(8) מעילה י"ג. (9) ויקרא
(10) כ"ג. (11) כ"ג. (12) געיל
(13) כ"ג. (14) כ"ג. (15) כ"ג.
(16) כ"ג. (17) כ"ג. (18) כ"ג.

תורה אור השלם

1. ולכש הבין מידו בר
ומכניסו בר ילכש על
בשרו וזרעים את הרשין
אשר תאכל האש את
העלה על המזבח ושמו
אצל המזבח ויקרא ו
2. שבעת ימים מצות
תאכלו ארץ ביום הראשון
תשביתו שאר מבתיכם
כי כל אכל חמין ובחרתה
הנפש והוא משראל ו
3. מיום הראשון עד יום
השבעה שבת יב טו

הגהות הב"ח

(6) תפס ד"ה מכלל וכו'
יש לומר דמשום שיעור
מכניסו מה לא חשיב:
(7) ד"ה אין ביעור וכו'
וכסוף להקל אינו דין:

גליון הש"ס

נב' כל דין שאיתו הן
תחלתו להחמיר. ע"י שמת
קולו ע"י מ"י ד"ה דמלא
והחמיר י' ע"ג ד"ה דמ"ה
כן מלא:

מוסף רש"י

כל הנשרפין אפרין
מותר. כגון פתן ותחומה
וערלה וכלא הכניס אפרין
מותר לביעוט משום דגמיר
(מזורה 17.)